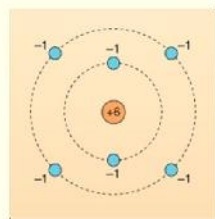
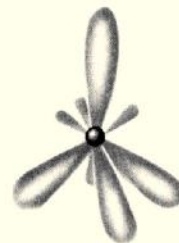

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ

Nejdůležitějším okamžikem v životě víry každého křesťana je jeho OBRÁCENÍ, čili okamžik, kdy se setká s živým Bohem skrze nějaký nadpřirozený dotek Ducha svatého a odevzdá Kristu svůj život. Jen to je obrácení a nic jiného, tedy když někdo uvěří, že Bůh JE, není to ještě obrácení. Obrácení se děje na základě SMLOUVY, tedy vyznáním ústy, že Ježíš je můj Pán. Na formulaci vůbec nezáleží, někdy se vyznává: „Přijímám tě Ježíši do svého srdce.“ Jindy: „Přijď Ježíši do mého života (srdce).“ Nebo: „Odevzdávám svůj život do tvých rukou.“ Nebo jen: „Vyznávám Ježíše svým Pánem.“ Pokud je to v upřímnosti srdce, platí to, Ježíš to přijímá jako smlouvu, která je tím okamžikem ratifikována i v nebi. Pochybnosti v naší mysli nevadí, to jsem tenkrát nevěděl a tak se mi stalo, že jsem se stále snažil „doobrátit“ ještě asi půl roku po svém obrácení. Obrátil jsem se na evangelizaci australského misionáře Steva Rydera v červnu 1990 v Liberci. Nějaké nadpřirozené zkušenosti související s Bohem a Biblí jsem měl však už dříve. Na evangelizaci mě nepozval žádný křesťan, ale nadpřirozený úkaz s živým holubem, který mi v noci 6. ledna 1989 ukázal na Kristův křest. Ale i tomuto zvláštnímu Božímu pozvání předcházela ještě jiná zkušenost se závislostí na kouření. Pomocí drog (marihuana) a okultní literatury jsem se totiž prolomil do Bohem zakázaných duchovních oblastí a byl nucen začít přemýšlet o těchto nových fenoménech. Stále jsem měl pocit zloděje, který krade zakázané věci, čím více nových tvůrčích a přímo fantastických nápadů jsem měl, tím méně jsem měl schopností je realizovat. Připadal jsem si, jakobych žil na dluh, který nikdy nedokážu splatit. Všechny ty nenamalované obrazy mne pronásledovaly jako celoživotní výčitka a pocit viny. Do toho jsem si začal uvědomovat, že jsem závislý na alkoholu, že nejsem sto s tím přestat a že to kazí ne jen mou tvorbu, ale i vztahy a případný vstup do manželství. Věděl jsem, že to takto nemůže zůstat. Uvažoval jsem o povaze duchovního světa, do kterého jsem se prolomil a o kterém jsem si byl jistý, že ho po smrti poznám. Skoro se mi už chtělo raději zemřít, abych už věděl na čem jsem a jak se věci mají, ale stále mne pronásledovaly obavy i naděje, že to přeci jen může být jinak, že i tento život má nějaký smysl, co když sféra činů a tvorby je jen tady a lidstvo jednou má dosáhnout spravedlivého řádu a svobody a každý v tom máme svůj úkol. Doufal jsem, že existuje i pro mne nějaká možnost nápravy. Přemýšlel jsem o Bohu. Pokud existuje duchovní (skrytý) svět, jsou tam jistě i duchové, tedy živé, myslící a jednající duchovní bytosti, pak také jistě mezi nimi může být nějaká hierarchie snad významu, či moci, nebo inteligence? Proč by ten nejvyšší Duch nemohl být rovnou Stvořitelem světa? Přestože duchovní světy silným způsobem ovlivňovaly můj život, neměl jsem zatím žádné povědomí, nebo znamení něčeho, co by svědčilo o Boží existenci. O Biblí jsem nevěděl skoro nic a na dětské zkušenosti s vosou, stročkem, měsíčním kráterem, nebo plísní jsem si ani nevzpoměl, natož abych je spojoval s Bohem. Bůh si ale podobným způsobem použil znovu jiný tvar přírodního artefaktu, který sám stvořil. V knížce „Svět čísel atomů a molekul“ jsem narazil na obrázek nového modelu atomu uhlíku, který se zcela lišil od toho tradičního. Bůh si použil tento obrázek, abych uvěřil v Boží existenci. Nové pojetí atomu mi připadalo mnohem organičtější a kompaktnější než to staré. Vztahy jádra (protony a neutrony) a obalu (elektrony) měly hlubší vzájemnou interakci a provázanost. Každý elektron už neobíhá jádro netečně kolem dokola,

Tradiční model atomu uhlíku

Nový model atomu uhlíku

ale jakoby z jádra přímo vyvěrá a zase se do něho **vrací**. Pokud je Bůh, který to takto stvořil, dal do toho jistě i něco ze své povahy a povahy i celého duchovního světa. Uvědomil jsem si, že bych potom já jako elektron měl mít se svým Stvořitelem jako jádrem atomu osobní kontakt, což jsem věděl, že nemám. Navíc jsem si uvědomil

důležitý moment, který by musel začít platit a sice to, že se k Bohu (ba přímo do Boha) máme **vrátit**. Je to něco, co se v církvi ani při evangelizaci příliš nezdůrazňuje, přitom to není samozřejmost. Mnozí náboženští lidé mohou mít takovou představu, že Bůh je jako Slunce, které svojí dobrotou svítí na nás a celou Zemi, která pokorně obíhá okolo, ale běda jí, kdyby do Slunce spadla. To ovšem nestačí. Pokud máme po smrti „spadnout“ přímo „do Boha“, tak asi ne s čvaňhákem marihuany v puse. Pokud bychom i po smrti navěky jen obíhali kolem Boha, asi by to tolik nevadilo, stal bych se jakýmsi mutantem Homo Sapiens Marihuanus a zůstal bych na své orbitě v takové vzdálenosti, v jaké to už nevádí. Obrázek nového modelu atomu uhlíku však mluvil jinou řečí. Je-li duše věčná, nemůže věčně zůstat mimo na oběžné dráze. V tom nemůže být konečné odpočinutí. Ještě jsem neznal Bibli, ani duchovní význam hříchu, věděl jsem však jistě, že závislost je nečistota, která ničí můj život a že k tomu, abych se mohl vrátit do Boží přítomnosti potřebuju očistit. Měl jsem spoustu závislostí, o třech jsem však věděl již tenkrát: cigarety, alkohol a marihuana. Věděl jsem, že pokud Bůh JE, nemohu se k němu vrátit znečištěn, zároveň jsem však věděl, že nejsem sto s tím sám něco udělat. Aniž bych cokoliv věděl o Kristu a jeho moci uzdravovat a vysvobozovat, učinil jsem takový experiment. Řekl jsem si, pokud Bůh JE, je to Bůh jenom tehdy, je-li **osobní**, čili je to **ON** a ne to, má vědomí a vůli a navíc má všechny Božské atributy, tedy je Všudypřítomný, Vševědoucí, Všemohoucí, je Dobrý a je Stvořitelem světa. Pokud toto všechno splňuje, pak je i tady teď se mnou, vidí o čem přemýšlím a jaký mám problém a také má jistě soucit, ochotu i moc mi pomoci. Řekl jsem si tedy v duchu: „**Jestli je Bůh, tak přestanu kouřit.**“ Jediné co pro to udělám já, že si nekoupím cigarety, pokud to jen bude možné. Zatím jsem se ani nemodlil, jednak jsem to neuměl a jednak jsem to považoval za lidský výmysl. V tom jsem se zajisté mýlil, ale i tak se Bůh k mému experimentu přiznal a zbavil mne zcela bezbolestně závislosti na nikotinu. Stále jsem chodil kolem trafiky a kontroloval, jestli si už musím koupit cigarety, nebo to ještě vydržím. S překvapením jsem zjišťoval, že vůbec nemám co „ještě vydržet“ a to jak na začátku, tak i po dvou měsících chození kolem trafiky. Mohl jsem konstatovat, že jsem vysvobozen ze závislosti na kouření a všude jsem začal říkat, že „**Bůh JE a je živý a technicky funkční**“. Myslel jsem tím to, že i dnes Bůh aktuálně jedná mezi lidmi. Že se ve skutečnosti jednalo o Krista, jsem tenkrát neměl ani tušení. Myslel jsem si, že jsem snad jediný v Čechách, kdo ví, že Bůh je živý. To mi připadalo dost divné. Vírou v Boží existenci mi vznikly velké vnitřní problémy. Vzpomínám si na jeden výlet do okolních lesů, tentokrát už bez marihuany, kde jsem intenzivně přemýšlel o Bohu a své situaci. Vůbec jsem nevěděl, jestli už jsem věřící, nebo ještě ateista. Nevšiml jsem si totiž, že bych něčemu uvěřil, učinil jsem jen určité rozhodnutí a jakýsi vědecký (vědecký proto, že empirický, čili zkušenostní) experiment a ten vyšel. Nemohl jsem tedy popřít své přesvědčení, že jsem asi při narození z nějakých neznámých důvodů ztratil povědomí o Bohu a teď se k němu mám vrátit a že mi v tom živý Bůh chce pomoci svým autentickým a aktuálním zásahem do mého života. O nějaké víře jsem však neměl žádnou povědomost. Přeci teď nepoběžím do Vatikánu na to nádvoří, po kterém zmateně pobíhají ti „Mikulášové“ v mitrách z jednoho kouta do druhého, nestoupnu si doprostřed mezi ně, nesprásknu ruce a neřeknu: „Tak mě tady teda máte.“ Copak oni někdy řekli: „Bůh je živý a technicky funkční.“? Jak a s kým se mám teď identifikovat. Přeci nejsem povolán, abych založil nové vyznání? Mám se teď vůbec nazývat věřícím? Co když si Bůh přeje, abych zůstal ateistou. Jestli se mám k Bohu vrátit, ba přímo spočinout v něm, měl bych být ze stejného kadlubu jako on a je snad Bůh věřící, abych se i já stal věřícím? Vždyť Bůh přece nepotřebuje v něco věřit, proč bych já musel? Znamená to snad, že živý Bůh je ateista? Úplně mě z toho rozbolela hlava, věděl jsem, že v tom je skrytý nějaký paradox, který jsem nedokázal vyřešit. Řešení je samozřejmě jasné, neznal jsem tenkrát Písmo a tedy ani podstatu **Hříchu**, který způsobil něco, co Bůh nechtěl a tím je oddělení člověka od Boha, neznal jsem ani Krista, který přišel od Boha, aby

nám o něm řekl. A hlavně jsem nerozlišoval **mrtvou** náboženskou víru, (které jsem se intuitivně bránil), od víry **živé**, kterou má jak Ježíš tak i jeho nebeský Otec. Také Bůh Otec věří ve své Slovo, že se mu nenavrátil s prázdnou a ani Ježíš nepotřeboval věřit v ten fakt, že Bůh JE. On o něm věděl, sám o sobě mnohokrát prohlásil, že ví odkud je a zná toho, který ho poslal. Bůh si přeje, abychom měli stejnou aktivní a živou víru v Boží slovo, jakou měl Ježíš. To jsem ovšem tenkrát nemohl vědět, ještě byla temná totalita a ti, co osobně znali Pána, nemohli veřejně mluvit. Dobře si ten výlet pamatuji, protože se mi pak přihodila nehoda. Řekl jsem si totiž: „Už toho mám dost, kde je nejbližší hospoda, na Mojžíšáku, nebo na Dlouhém Mostě?“ Vypravil jsem se na Dlouhý Most a když jsem vycházel z lesa přihnul se ke mně malý venkovský a docela roztomilý voříšek a kousl mě do lýtky. Ti lidé z toho domku říkali, že nikdy nic takového neudělal, asi mě nechtěl pustit do té hospody. V té době jsem ještě hodně podléhal všelijakým představám a pověřám pod vlivem okultní literatury i když jsem se tomu bránil. Právě jsem totiž četl nějakou knížku od Jeana Jacquese Rousseaua, kde se mu stalo něco podobného, také filosofoval v lese a když vyšel ven, porazila ho kráva a zlomila mu několik žeber. Takových podivných náhod a souvislostí jsem tenkrát prožíval více a je celá řada jiných svědectví, že právě lidé, kteří mají něco společného s drogami nebo okultismem a přicházejí k Pánu, tak se jim podobné věci dějí více než jiným. Víím, že to nejsou náhody, ale ne vždy se dá rozpoznat, jestli je to od Pána, nebo působením temných sil a často ani není pro nás užitečné tomu přesně rozumět. Když takový člověk činí pokání, brzy takové úkazy pominou. Tehdy jsem ještě nevěděl nic o hříchu, natož o pokání. S krvácejícím lýtkem jsem šel na to pivo a když jsem se pak vracel dlouhou alejí z Dlouhého Mostu do Liberce, víím, že jsem v opilosti a zoufalství křičel do nebe: „Nééééé!!!“

Už jsem přestal kouřit a věděl jsem, že Bůh JE a je živý a technicky funkční, ale to bylo vše. Myslel jsem si, že další závislosti budou hned následovat, ale samo od sebe se nic dalšího nedělo. Řekl jsem si tedy, že počkám do Silvestra (asi 1987 nebo 1988 (?)), to se ještě naposledy opiju a pak s tím skončím sám. Vydržel jsem to jen do 6. ledna. Potkal jsem bývalého spolužáka a režiséra z divadla, kde jsem pracoval jako scénograf a zašli jsme na jedno na „Výstaviště“. Vracel jsem se domů do Vesce pěšky v noci asi s osmi pivama v sobě a brečel jsem. Byl jsem opravdu velmi zoufalý. To jsem to tedy moc dlouho nevydržel, proč mě Bůh opustil a nechal ve štychu. Vůbec jsem si neuměl představit svojí další budoucnost. Teď už přeci nemohu prohlásit: „Jestli je Bůh, tak přestanu pít!“ Už jsem věděl, že Bůh je, vždyť mi to samo přestalo s tím kouřením, co mám ale udělat teď? Opravdu jsem brečel, když v tom nade mnou zanaříkal nějaký pták a já jsem si řekl: „On mě zná, naříká stejně jako já, určitě mi rozumí.“ Bylo to divné, nevím kde se tam vzal, v lednu, asi před půlnocí, na noční obloze naříkající holub. Bylo to v Rochlicích na železničním přejezdu, pomalu se snesl na zem asi dvacet metrů přede mnou. Jasně jsem vnímal, že je to znamení pro mne, že mi ten pták chce něco říci. Běžel přede mnou po chodníku kolem fit-centra až na roh domu, kde zůstal stát.

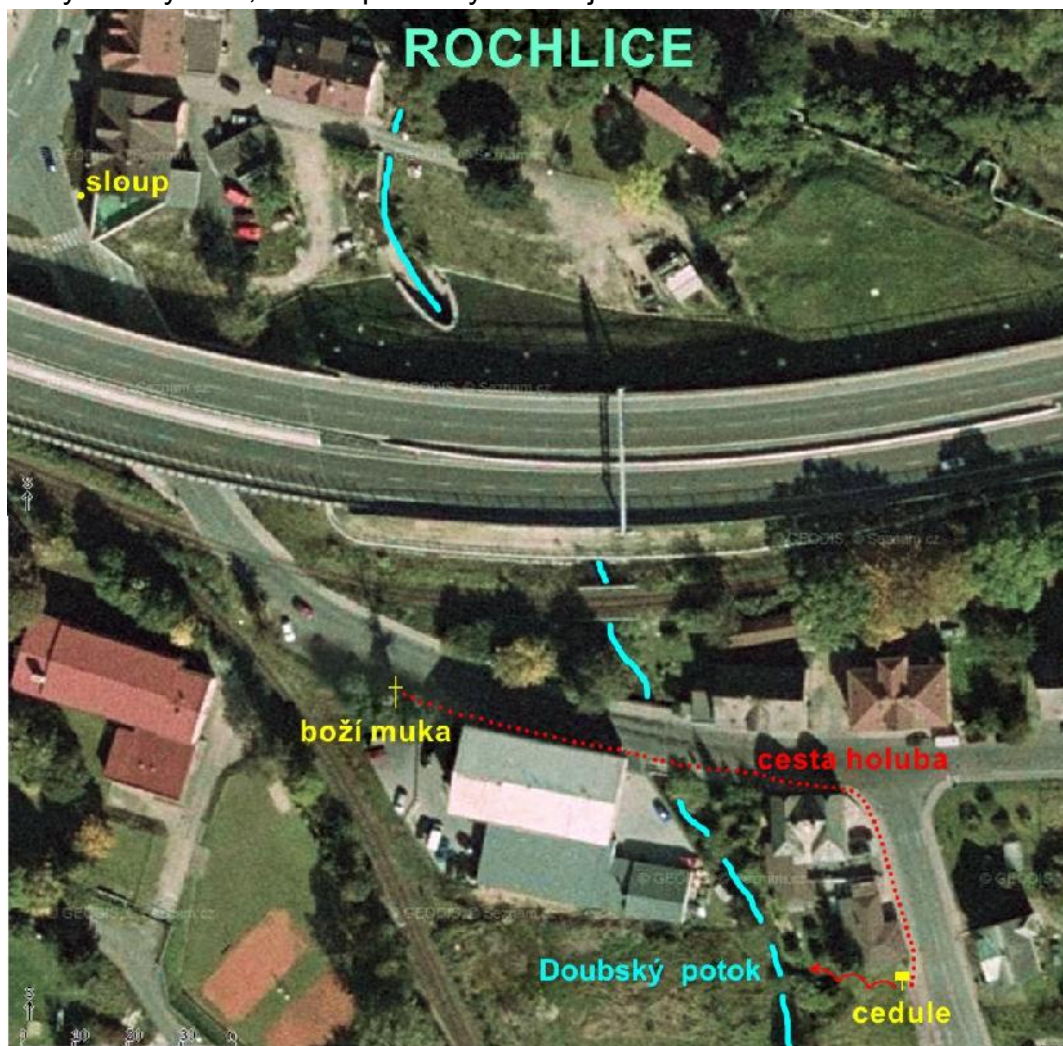

Když jsem došel až na dva metry k němu, pokračoval ještě několik metrů až k ceduli „ZDE KANÁL“ a pod ní zůstal stát. Tu ceduli jsem znal delší dobu, byla totiž přesně na zastávce autobusu a kdykoliv se otevřely dveře, byla vidět. Také jsem totiž hledal „kanál spojení“ ve svých experimentech s drogou. Říkal jsem tomu „vnor“, ale setkával jsem se v něm i s věcmi, které jsem nechtěl. Teď jsem stál u cedule, která

mluvila jasnou řečí: „Zde je ten kanál spojení.“ Byla to rezavá, neuměle podomácku zhotovená cedule oznamující, že je v zemi asi nějaké potrubí či co a pod ní teď stál ten holub. Když jsem se k němu sklonil, abych ho pohladil, nenechal na sebe sáhnout a uskočil stranou, pak s naříkavým pípáním a s plácáním křídly jakoby v agónii udělal v trávě několik přemetů a zmizel ve vysoké trávě směrem k potoku. Neslyšel jsem ani žblunknutí, ani jsem ho neviděl

odletět. Chvilku jsem ho hledal a pak dlouho čekal, jestli ho snad nevidím odletět, ale už jsem ho nespátřil. Dlouho jsem tam stál a bylo mi jasné, že to vše mluví o křtu. Vzpoměl jsem si na dějiny malířství na DAMU, kde nám doc. Racek promítal diapozitivy renesančních obrazů s tématem Křtu Páně. Ježíš tam stál po kotníky v potoce a Duch svatý na něj sestupoval v podobě holubice. Abych si snad nezačal myslet, že to je Duch svatý, nesestoupil na mě, naopak ten holub na sebe nenechal ani sáhnout. Vůbec jsem nevěděl co si mám myslet. Vesmír sám se rozhodl mi jakýmsi kanálem ukázat ke křesťanství. Proč to? Vždyť tam mají to peklo, nebylo by tam něco modernějšího? Ještě chvíli jsem tam stál a přemýšlel, jestli mám do té vody opravdu vlézt, zdali se snad ještě něco nebude dít, ale byl přeci jen leden a i když nebyl žádný sníh, moc teplo nebylo. Tak jsem šel domů.

Druhého dne se mi o tom vůbec nechtělo přemýšlet, myslel jsem si, že to s tím okultismem asi opravdu přeháním, měl bych se i kvůli živému Bohu nějak znormálnit, tak jsem si na odreagování koupil noviny. Nikdy jsem si noviny nekupoval, stačila mi televize, ale tehdy jsem si koupil Lidové noviny. Protože bylo týden po Novém roce, byl tam i katolický kalendář. U datumu 6. ledna bylo napsáno: Zjevení Páně – Epifanias a Křest Páně. Byl to pro mne opravdu otřes. Teď už to nemohla být náhoda. Podivná příhoda s holubem v noci u potoka v Rochlicích sice měla určitou symboliku, ale to stále mohl být jen nějaký anomální přírodní úkaz a moje asociace na dějiny umění. Teď však to, že tento konkrétní prostorový úkaz, dostal také stejnou symbolickou vazbu i k časovému údaji v křesťanském kalendáři, úplně změnilo situaci. Jasně jsem vnímal, že za tím je něčí záměr. Ježíš říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ (Jan 14,6) Já jsem hledal pravdu a pravda ke mně sama přišla, aby mi ukázala cestu k životu. Byla to pro mne veliká milost. Ježíš asi neměl za totality jiného služebníka po ruce, tak si použil mých znalostí renesančního malířství, cedulky „ZDE KANÁL“, mého zoufalství kvůli alkoholu, živého holuba, Doubského potoka, datumu 6. ledna a Lidových novin k tomu, aby mi ukázal na sebe. Připravil to a zrežíroval naprosto dokonale. Spoléhal jen na mojí intuici, že to neponechám bez povšimnutí. Tehdy jsem ještě vůbec netušil, že to byl Ježíš, který má takovou moc. Později jsem zjistil, že přesně na tom místě, kde ten holub přistál na zem, byla ve křoví ukrytá „boží muka“. Také cedule „ZDE KANÁL“ se mi pravidelně připomínala v otevřených dveřích autobusu. Trvalo to ještě nejméně jeden a půl roku, než se v červnu 1990 jen o kousek dál na jednom sloupu objevil plakát zvoucí na evangelizaci se Stevem Ryderem. Celou tu dobu před tím jsem chodil vždycky v noci z hospody kolem těch božích muk s bází a rozpaky. Víím, že jsem tam několikrát v opilosti i dešti klečel na ulici před tím křížkem skrytým ve křoví. Nemodlil jsem se, ale vysvětloval v myšlenkách živému Bohu, aby to nepovažoval za modlářství, že tam tak hloupě klečím před tím neživým, litinovým krucifixem, ale aby to bral jako projev vděčnosti za to zjevení s holubem. Ani tak jsem si intuitivně nebyl jistý, jestli to mám dělat. Ježíše jsem litoval i obdivoval, ale ještě neuznával jako Boha. Teď je tam hospoda „U křížku“, křížek samotný ovšem opilci ulomili a ukradli. Cedule už také zmizela, trochu mne mrzí, že jsem si neudělal jedinou fotografii, ilustrace jsem dodatečně vyrobil v počítači z novějších fotek.